

Kapitlet
INSIKTENS HÖGA KRAFTER
i
BOKEN OM DEN LEVANDE GUDEN
av
Bô Yin Râ

Mer information om boken finns på:

<http://www.boyinra-stiftelsen.se>

Insiktens höga krafter

Ni tror på era "*framsteg*" och märker inte att ni för det mesta rör er i en *cirkel*. — —

Rastlöst strävar ni efter att *sönderdela* allt, *splittra* allt och *klyva* allt — och då det förvisso inte kan förnekas, att ni på detta sätt har förvärvat mycken kunskap, så tycker ni att det är klart, att ert tillvägagångssätt en gång måste leda er till lösningen av alla gåtor i den sinnligt fattbara naturen.

Men — allt sönderklivet låter sig klyvas vidare i det oändliga, allt söndersplittrat låter sig splittras vidare i det oändliga, och gång på gång kommer ni att upptäcka, att det som ni trodde vara sönderdelat i sina yttersta smådelar kan delas upp i ännu mindre delar . . .

Här bestäms gränsen för er forskning endast av den jordiskt betingade oförmågan att *ytterligare* sönderdela, *ytterligare* splittra, *ytterligare* klyva. —

Tvånget att upphöra bestämmer era forskningsresultat!

Jag vet förvisso vad mänskligheten har detta slags forsk-

ning att *tacka för*, och det är mig fjärran att här på något vis smäda ert sätt att tänka.

Men — jag ser också *skuggsidan* av ett sådant tillvägagångsätt och ser, att ni låter er *bländas* av era forskningsresultat, så att ni mer och mer avlägsnar er från ett *annat* och i sanning *viktigare* sätt att forska . . .

Ni har på ert sätt redan *upptäckt* förvånansvärda saker, *uppfunnit* beundransvärda ting.

Men detta borde nu inte förleda er till en tvärsäker *övertro* på att det på samma sätt en gång också skall gå att vinna insikt på områden, som *i all evighet gäcker mekanisk sönderdelning* och *som inte kan uppfattas med några instrument*. — —

När de minsta smådelarna av någon fysisk formation till slut blir fattbara för er, så är det förvisso möjligt, att förståndet ur mekaniska förhållanden kan dra vissa slutsatser, och att så slutligen något för vårt yttre jordeliv betydelsefullt kan påträffas, upptäckas eller uppfinnas.

Men den sålunda klarlagda formationens *ursprungligaste väsen förblir lika främmande* för er *som förut*. — —

Allt erkännande åt ert arbete och de resultat som kan bli frukten av det; dock — "*tinget i sig*" har ni *inte* kommit *närmare*, även om ni känner till alla synliga ting i deras allra minsta *smådelar* och dessa smådelars sällsamma *anordning* — även om ni *känner till alla verkningssätt* hos dessa smådelar och lär er *dirigera* deras krafter så, att de verkar enligt *er vilja* . . .

Det är inte under mikroskopet som "tinget i sig" står att finna, och ett teleskop skall aldrig avslöja för er vad som "i sig själv håller samman" en avlägsen stjärnkonstellation.

— — —

Driften att forska är medfödd hos er och fordrar att bli tillfredsställd.

Ni har emellertid endast betrott det *finare "djuret"* i er med forskningsarbetet och tanklöst lämnat *er själs höga krafter* i skymningsdunklet utan att utveckla dem, fastän de skulle kunna tjäna er här . . .

Så bygger det "finare djuret" nu sina tankeverktyg och synliga instrument för att *breda ut* ert tänkande och forskande i det oändliga — men era resultat leder blott till nya *frågor*, inför vilka ni kommer att stå rådlösa . . .

I *fortiden* fanns det emellertid människor, som betraktade *ert sätt* att forska som ren *dårskap* och som med sina högsta och i sig enade själskrafter löste de yttersta, djupaste frågorna *utan* era hjälpmedel. — —

De fann vägen till alla orsakers orsak — men ni — breder blott ut ytan. — — —

Ni kan tala klokt om alla slags ting, *varför* de framträder som de gör, *varför* deras verkan ena gången *visar sig*, andra gången *uteblir*, och mycket annat — men aldrig tränger ni fram till de yttersta orsakerna, ty det ni kallar "orsaker" är alltid bara *verkningar av orsaker*, och först *bakom dessa*

ligger de verkliga *orsakerna*, som ingen av er känner av egen erfarenhet . . .

Men *själens krafter* skall — om ni lär er *behärska* dem från ert ”*jag*” så som de *vill* bli behärskade — *även* klargöra *de yttersta orsakerna* för er, ty de är av *samma art* även om de *inte* har *samma verkningssätt* . . .

Påvisbara kommer *detta* slags ”orsaker” visserligen bara att bli *för dem*, som *själva* redan kan använda själens krafter — och det är alltid *lättare* att komma fram till *era* bevis, fastän även de *bara* kan förstås av dem som skaffat sig de förutsättningar, som bevis av ert slag grundar sig på.

Varje kraft utvecklas blott genom att *användas*.

Om ni således inte från början *använder er själs krafter* redan i fråga om småsaker, blir de aldrig så stärkta, att de kan uppenbara sina höga under för er.

Det finns här mycket att komma underfund med, så att det i sanning skulle löna sig för en människa att sträva efter det under hela sitt liv, om det så skulle vara i hundra år här på jorden . . .

Men först måste ni bli *enkla* såsom de yttersta tingen själva, innan det enklaste *avslöjar* sig för er . . .

Ni har blivit *alltför komplicerade* i ert tänkande för att ni *utan* att ”omskola er” skall kunna *fatta* det *verkliga* i djupaste mening. — — —

Här kan en jordisk erfarenhet, som är tillgänglig för alla vägleda er:

Mycket föreföll er för inte länge sedan som "*ren och skär vidskepelse*" — tills er egen forskning avslöjade, att *en insikt* trots allt låg till grund för vidskepelsen ifråga, en insikt som förut var *dold för er* men som kunde *nås* av *mycket enkelt tänkande* hjärnor. — —

Var och en har säkert många egna exempel på detta, så att jag inte behöver nämna några här.

Så är också *idag* mycket gömt i *saga* och *myt*, i folktron och till och med i många uppenbara folkliga "*vidskapelser*", som en gång i en *senare* tid kommer att visa sig vara *mogna insikter*. —

Att detta ännu idag *inte* är känt *av dem* som söker det "*vetenskapligt*" på *helt andra* vägar hänger ihop med den *oerhörda komplikationsgraden* i vårt gängse, "*yrkesmässiga*" *tänkande*, som inte längre *vill* finna sig tillrätta med *enkla* föreställningar, därför att det *inte* längre *kan* finna sig tillrätta med dem utan att *glömma den allra största delen* av sin tidigare skolning — även om denna blott skulle vara ett resultat av en "*folkskola*". — — —

Många ting är således ofta liksom "*förseglade*" för yttre forskning, och det är bara med stor *möda* som några *få* av *dem* blir *uppenbarade*. —

Men *för själens krafter* kan *inget* av allt detta förbli *dolt* ifall de är tillräckligt *utvecklade*.

Det kommer an på er, om era efterkommande först långt *senare* och *av tvång* skall behöva böja sig för sakförhållanden som ni skulle ha *kunnat* förstå, eller om ni skall efterlämna ett vetande åt dem som de *inte* behöver *korrigera* . . .

Varje sant budskap som *sjunkit ned i saga och vidskepelse* härstammade också *ursprungligen* en gång från människor, som kunde *bruka* sin *själs* krafter, men det inre mörkret hos dem, som kom *efter* dessa, gjorde att de *inte fattade* det som överlämnats till dem, så att den ursprungliga *sanningen* snart blev övervuxen av virriga dagdrömmars vilda ogräs och nu knappast kan friläggas från det som täckt den. —

Uthålligt och förtröstansfullt sökande i själen öppnar för varje sökande *samma* källa som en gång *de vise i en avlägsen forntid* öste ur, så att han därefter med full klarhet *besitter* det som knappast kan urskiljas under vidskepelsens övertäckning, men som han då urskiljer genom *eget* vetande. — —

Men utan ihärdigt sökande i det egna *inre* — genomfört med *samma* mod och *samma* uthållighet som ni idag söker *utåt* — kommer ni *aldrig* att få *klart* för er vad de krafter *förmår* som är förborgade *i er*. — —

Ni hyser höga "*underkrafter*" inom er — men i det yttre anstränger ni er för en torftig vinnings skull!

Insiktens höga krafter, som jag här försöker inrikta tankarna på, finns i *varje* människa — men de sover en djup sömn tills ägaren *väcker* dem inom sig och *enar* dem *i sin vilja*. . .

De flesta människor förbereder sig för den sista vilan utan att någonsin ha *anat vilka skatter* deras själar har erbjudit dem . . .

Väl den som förstår att väcka insiktens krafter i sig i rätt tid!

Han skall *redan här på jorden finna sitt sanna liv* och *redan här i det dödliga urskilja sitt odödliga*. — — —

Och detta är all andlig undervisnings *yttersta syfte*, ty vad skulle det gagna att här tala om *andligt* som bibehålles i evighet — om detta andliga vore så undanryckt jordemänniskans inre upplevelseförmåga att hon ändå inte kunde fatta det under sitt jordeliv! — —

Endast *det*, som vi här i det *jordiska* redan har *upplevt*, kan ledsaga oss och tyda *nytt* liv för oss, när vi en gång skall *lämna* detta jordiska!